

»Pričevanje je velik del kateheze in jo naredi posebno«

Marija Krnc prihaja iz Šentruperta, zaključuje študij razrednega pouka, pripravlja se na poroko, v prostem času rada riše in slika. Pred kratkim je obiskala tudi misijon v Angoli.

KLAVDIJA ŽNIDARŠIČ
mladinska delavka
SMC Rakovnik

Trenutno končuješ študij razrednega pouka. Prav tako si nekaj časa študirala likovno pedagogiko?

Najprej sem študirala razredni pouk, 1. letnik. Ker je šlo za vzporedni študij, sem morala imeti vmes eno leto zamika. Za likovno pedagogiko sem potem naredila sprejemne izpite in se vpisala. Torej sem obiskovala 2. letnik razrednega pouka in 1. letnik likovne pedagogike. Potem je bila korona in sem od jutra do večera samo delala naloge. Vsak teden ena risba, ena slika, ena grafika itd. Če bi me smer res tako zanimala, bi vztrajala. Študij razrednega pouka je bil 'fin', na likovni pedagogiki pa je bil že sam odnos s profesorji slabši, res slabši. Poleg tega nisem sposobna osem ur samo risati. Po dveh mesecih sem ugotovila, da to ni to in nadaljevala razredni pouk. Ko sedaj pogledam nazaj, vidim, da sem se želela samo dokazati, da uspem priti gor. Dejansko nisem vedela, kaj s to izobrazbo. Všeč mi je, da sem poskusila in dokazala, da lahko. Sebi sem morala dokazati, da lahko pridem na ta faks. Dobro je poskusiti stvari, tudi če potem vidiš, da niso zate. Doma mi je bilo vseeno težko povedati, da mi ni uspelo. Velikokrat te ljudje vidijo v eni stvari, v kateri si dober, ampak to te ne definira. Svoje talente lahko uporabiš na različne načine.

Lahko rečem, da na oratoriju začneš spoznavati ta poklic. Npr. ko imaš kate-

heze, te to uvaja v ta poklic. Slišim, koliko je izgorelosti v tem poklicu, koliko imaš nadomeščanj, to me malo skrbi. Pa sploh še nisem šla učit. Ampak poskusila bom.

Imaš tudi dolgoletne izkušnje z animatorstvom. Kako potekajo priprave na letošnji oratorij?

Lani smo imeli 200 otrok in 30 animatorjev. Za letos ne vem točno, pričakujemo jih veliko. Potekal bo en teden pred Gregorjevo novo mašo, tako da so priprave za oratorij v polnem teku.

Veliko imamo pripravnikov, ki se še uvajajo. Njim je predvsem treba dati priložnost. Tudi če jim je sprva težko, se sčasoma naučijo. Najraje grem takrat malo stran, da si upajo potem kaj povedati in voditi.

Najbolj me skrbijo kateheze, ker jih pogosto ne jemljejo resno. Sploh sedaj, ko jih tudi pišem za priročnik in vidim res zgodbo in vrednoto in zakaj je tako napisano. Med pripravami imam včasih občutek, kot da je oratorij samo velika igra in delavnice. Pri katehezah se bojijo povedati svoje izkušnje, kar se mi zdi najbolj škoda. Ravno pričevanje je velik del kateheze in jo naredi posebno.

Ko sem bila jaz začetnik animatorja, se prav spomnim, kako mi je ena starejša animatorka rekla, da bom imela katehezo. Mislila sem si: »Ne bom, če ti

Velikokrat te ljudje vidijo v eni stvari, v kateri si dober, ampak to te ne definira. Svoje talente lahko uporabiš na različne načine.



'obvladaš', jaz ne znam.« Ampak ko si vržen v tako situacijo, si malo prisiljen biti odgovoren. Ko si dovolj star, tako nimaš več izbire. ☺

Od kje odločitev, da bi šla v Afriko?

Kot prostovoljka sem delala na fundaciji Don Bosko in sem Maji [Borlinič Gačnik] omenila, da bi mogoče kam šla. Želela sem si videti šolski sistem in kako so ljudje tam. Bila je dovolj pedagoška izkušnja, saj sem si želela učiti v njihovi šoli. Maja mi je povedala za Hanzeja (takrat sem sploh prvič slišala zanj in *IniciativAngola*). Bila sem pozitivno presenečena, da se da tudi preko salezijancev v misijone. Imajo možnost, da greš sam ali z ekipo, ki jo sam izbereš. Zbralo se nas je šest deklet; tri so dali v eno mesto, tri v drugo. V Angolo smo šle septembra 2023.

Kako potekajo priprave na tako potovanje? Kaj si počela tam? S katerimi težavami si se soočila?

Pred odhodom imaš priprave, potem pa greš. Nas so mogoče malo premalo opozorili na to, kaj naj vzamemo s seboj. Rekli so, da bomo učile v šoli. S seboj nismo imele materiala (na srečo ga je bilo nekaj že tam). Sedaj se nas je zbrala ekipa, ki bi preko fundacije imela tudi priprave za tiste mlade, ki si želijo na tako izkušnjo. Enega učitelja ni bilo, tako da smo imele svoj razred. Tam govorijo portugalsko, zato smo se pred odhodom učile tudi jezika. Žal znam samo še izraze za »Ne vem, ne razumem ...« ☺ Jezik je bil še največja težava. Lažje je bilo, ko smo bile tri, dokler niso še nas ločili in je samo ena hodila učiti na tisto podružnično šolo, drugi dve sta ostali na matični šoli. Naučiš se osnovne izraze, ki jih potrebuješ. Če si jezen, si lahko tudi po slovensko jezen in te prav dobro razumejo. ☺

Čez teden je šola, ob nedeljah pa oratorij. Dopoldne je maša, ki traja 2 do 3 ure, popoldne je bolj sproščeno in igra. Imajo pa enako kot tu animatorje in skavte.



Popoldne so dobili še za jesti. Na oratorij so res prišli najbolj revni. Zdi se mi, da smo takrat šele začutile, kaj je res oratorij, kot si ga je zamislil don Bosko. Pri nas imamo oratorij in je otrokom

'lušno', tam je oratorij res za tiste, ki ga potrebujejo. Pridejo žalostni, razočarani, potem ko se z njimi igraš, postanejo nasmejani (kot vidite na slikah).

Poleg študija počneš še veliko različnih stvari, npr. rišeš za revijo Ministrant. Kako je prišlo do tega?

Kriv je Tilen [Mlakar], ki ureja to revijo. Na tablico se šele učim risati, bolje slikam ročno. Po koncu likovne pedagogike eno leto sploh nisem mogla prijeti svinčnika, ker se mi je tako zamerilo. Počasi se vračam v likovne vode. Tilen mi je to predlagal kot vajo in izziv. Večina ministrantov tako ali tako ne vidi revije. Ko sem dobila revije, jih sprva sploh nisem želela odpreti, ker mi ni bilo všeč, kar sem narisala. Vedno je lahko boljše. Včasih želim dati notri del sebe. Tako je na eni naslovnici npr. hišna kapelica, na drugi v ozadju je podružnična cerkev iz Šentruperta. Rada dam notri kakšne 'easter eggs' (namige).

